K. K. F.s samfundsbevarende Arbejde.

Den eneste af vore Kredse, der har naaet at faa dette taget op, er Odensekredsen, den samme Kreds fra hvem Tanken om „Kvindelig Værnepligt" kom. Vi har bedt om en kort Redegørelse for dette Arbejde, og Pastorinde *Christine Hansen* har da sendt os følgende:

..... „Angaaende vort Arbejde ud fra Kredsen, da samlede det sig væsentlig om to smaa, private Optagelseshjem for vildledte unge Kvinder, der for kortere eller længere Tid var anbragte der, for saa senere enten at vende tilbage til deres Hjem, eller mulige Plads, eller i alvorlige Tilfælde at blive sendte til Magdalenehjemmet. Gennem vor tidligere Sekretær fik vi Forbindelse med de kvindelige Fabrikarbejdere, som samledes til Aftenmøder i de forskellige Kredsmedlemmers Hjem. Andre ikke helt unge, paa forskellig Vis ulykkelige Kvinder er der ogsaa blevet rakt en hjælpende Haand, aandeligt som timeligt. For Tiden er vor Forening ikke aktiv. Forskellige Forhold, bl. a. Oprettelsen af et nyt Optagelseshjem har bragt os til at vende vor Tanke til at faa dannet et Aftenhjem for kvindelige Arbejdere, og vi haaber, det skal kunne lade sig realisere. Som ovenfor sagt, er vor rare, energiske Fru Sørensen syg og har maattet trække sig tilbage som Formand for Kredsen, og hvorledes det hele nu vil forme sig, staar lige for Tiden uafgjort hen".

Af K. K. F.s Historie.

Det var den internationale Kvindestemmeretskongres, som i 1906 holdtes i København, der vakte et saadant Røre blandt Kvinderne ud over Landet, at selv de Kvinder, der var fuldt optagne af det direkte kristelige Arbejde i Tilknytning til K. F. U. K., Børnegudstjenesten, Dansk Missionsselskab m. m. og som Regel ikke ofrede megen Tanke paa end sige Arbejde for Samfundsspørgsmaal, berørtes deraf og — vaagnede op.

De — eller lad os lige saa godt straks sige *vi*, da det var disse Kvinder, som K. K. F. senere samlede under sin Fane, — havde hidtil levet vor eget isolerede Liv indenfor vor snævre Vennekreds, og vi vidste ofte bedre Besked om, hvorledes den hedenske Kvinde langt borte havde det, end vi kendte til de Forhold, hvori Kvinderne i vort eget Land levede, og under hvilke mange af dem led.

Da denne temmelig pludselige Opvaagnen skete, var vi noget i Tvivl om, hvad vi skulde gøre. Vi følte, at vi frem for alt trængte til Oplysning, men da denne absolut maatte være ud fra et kristeligt Synspunkt, og da vi som Begyndere fandt, at mange af de Foredrag som Dansk Kvindesamfund og Kvinde-Valgretsforeningen lod afholde, krævede Forudsætninger, som mange af os endnu ikke var i Besiddelse af, mente vi, at vi først af alt maatte begynde paa et Oplysningsarbejde indenfor vore egne Rækker. For selve Stemmeretten turde vi endnu ikke begynde at arbejde. (Se Kr. Kvindeblad Nr. 1, 1. Aargang).